

Χρονσανήγη (πού μοῦ γράφεις τόσον ώραια διά το βραδεῖόν της) "Εθνική Σημαία" (έστειλα) Σαντήν Μονομάχο (δέν σάρξεις τό Σχολεῖο! ; γιὰ ξαναπέστο, νὰ τὸ ἀκούω καλλιτέρα ... ἀς εἶνε, ἀστειεύεσαι πές τῆς ἀδελφῆς σου περαστικὰ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ;) Ριγαλέττον (εἶναι εἰς τὴν Σύρον;) Αυστημόναν (γάλικων ποὺ ἔγινες καλά;) Ρέμβην (βραδεῖόν ἔστειλα· η ἐπιστολὴ σου ώραιοτάτη· δύον διὰ τὸ φευδώνυμον, σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ διατηρήσῃς;) Παλλάδα (ἔχει καλῶς;) "Άγθος τῆς Ιδής (τετράδια ἔστειλα φίλησέ μου τὸ διαβολάκια;) Πατησιώτισσαν Πυγορέσπονταν (ναι, πάει τώρα τὸ καλοκαΐρι καὶ ... κάθε κατεργάρης στὸν πάγκο του!) Ελληνικὸν Μεγαλεῖον κτλ. κτλ.

Eis ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Σεπτεμβρίου, θάπαντισσα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Νοεμβρίου
Οἱ κάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ διποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς τραπέζιον, ὃν δύναται παρέχει τὸν 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

510. Δεξιγρίφος.

"Αν εἰς ζεστὸν ἀέρα
Ἐκθέσης; λίγα ἵα,
Γιὰ νὰ τὰ βρῆς ἀνάγκη
Νὰ πάξεις εἰς τὴν Γερμανία.
Εστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτομαγιᾶς

511. Συλλαβδόγριφος.

Τὸ πρῶτον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς συνδέσμους εἴνει
Τὸ δεύτερον ἐρεύνησε στὰ ζώα διὰ νὰ βρῆς.
Τὸ σύνολόν μου θαυμαστὸν ἔτη φύσιον είνει,
Καὶ θαύμασέ το, φίλε μου, καὶ μασχούμ-
βριστέ το.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς Νίκης

512. Στοιχειόγριφος.

Μὲ κεφάλι ἀν γραφῆ
Εἰς τὸ δάκτυλο χωρεῖ.
Ἄλλ' ἀνέφαλο τὴν πλάσι
Στὴ στιγμὴ θὰ σκοτεινιᾶσῃ.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυπλίουντος Βοναπάρτου

513. Αἴνυγμα.

"Εγραφε κατὰ σειράν
Δύο γράμματα τῶν Γάλλων,
Κ' εἰδα τότε μὲ χαράν
Τὴν πατρίδα τῶν Μεγάλων.
Εστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸν Διαβολάκι

514. Πυραμίς.

+ Οι σταυροὶ νίδος τοῦ Πριάμου.
+ * + * = Ρῆμα.
** + ** = Επίθετον.
*** + *** = Νήσος τοῦ Αιγαίου.
**** + **** = Ρωμαῖος στρατηγός.
***** + ***** = Αὐθός.
Εστάλη ὑπὸ τῆς Υπερφάνους Ελληνίδος

515—516. Μεταμορφώσεις.

1.—Ο μέσος δι' 8 μεταμορφ., νὰ γίνη ἄκρος.
2.—Τὸ δέξος δι' 9 μεταμορφ., νὰ γίνη μέλι.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ελληνικοῦ Σιφίους

517. Ποικίλη Ἀκροστική.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεῖται, σχηματίζουν ὄνομα ζώων ἢ ημίθεου:
1. Δημητράγος· 2. Θεός ρωμαῖος· 3. Δηλητήριον· 4. Πτερνόν· 5. Ποικίτρια· 6. Νῆσος τοῦ Ιονίου.
Εστάλη ὑπὸ τῆς Δέξης τῆς Πατρίδος

518. Φωνητούλιτον.

Μνλς-*—tv—Ρηγ—στργς—tv—v—ππτν
Εστάλη ὑπὸ τῆς Αιγαϊτίας Βασιλόπαπιδος

519. Γρύφος.

N N N α θ θ
N N N η θ μ θ
N N θ θ θ
I N N N N
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πινευματικῶν Ασκήσων τῶν φύλλων 36 καὶ 37.

421. Σημαία (Σήμ., Αἴλα.) — 422. Φακός (φά., Κών.) — 423. Ἀνάρτης—Ἀνάρτη.

424. Ι Σ Τ Η Μ Ι 425. Ἀμφίτιον — ὄν = ἀμφίτιον + ἀμφίτιον = ἀμφίτιον (Ζ'—248)

Δ Τ Ρ Ι Τ Ω Ν ὅς = Α Μ Φ Ι Α
Α Α Α Ε ΡΑΟΣ — 426—
Σ Κ Υ Ρ Ο Ρ Ι 430. Τὴν προστήκη
Σ Π Ο Λ Ι Ο Σ τοῦ Α: ἀ-
Ο Υ Ο Τ πορος, ἀ-
Σ Π Α Ρ Ο Ρ Η γαμος, ἀ-
Ρ Θ δή, ἀγωνια,
Ο Ο Ο Ε Α φροική,
Σ Κ Ε Λ Ο Ρ Κ Ι Ν Ο Ν
Επιλόπατος Ελληνοπόδια, μήπως ἐλημονήσατε δὲ τοῦ Μικρὰ Μυστικά; — Βερόη. (Ζ'—249)

Φιλόπατος Ελληνοπόδια, μήπως ἐλημονήσατε δὲ τοῦ Μικρὰ Μυστικά;

Εύχαριστοῦν θερμός Λάρην τοῦ Απελέονος καὶ Υμον τῆς Ελευθερίας διὰ τὰς ἐγκαρδίους εὐχάρισταν. — Δικηγόρος τῶν Συνδομητῶν, Εξέδρα τοῦ Φαλίγου.

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—250)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—251)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—252)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—253)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—254)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—255)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—256)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—257)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—258)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—259)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—260)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—261)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—262)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—263)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—264)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—265)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—266)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—267)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Πάμπανον, τὸν χάριαν ἀνωτέρων σπουδῶν μεταβαίνοντα εἰς Νεάπολιν τῆς Ιταλίας, ἀπογιαρεῖται ἐγκαρδίους, εὐχάριστους διλοφύχως τὰ βέλτιστα. — Αγγελός Αὐγερίνος. (Ζ'—268)

Τὴν ἀγαπητὸν Χρίστον Π

άπό τώρα καλά γιὰ ψήσιμο, γιατὶ ζυγιάζουν ίσα μ' ένα προβατάκι!

— Τόσο τὸ καλλίτερο... πέστο τὸ καλλίτερο! θὰ τὰ βάλωμε γηρηγορώτερα στὴ σούβλα. Χμ! χμ! τρέχουν ἀπὸ τώρα τὰ σάλια μου... "Ωχ! γλέντι ποὺ θὰ κάμωμε!"

— Γειά σας καὶ χαρά σας, κύριε χωροδίκη! εἶπεν ὁ Βούτρος, ἐνῷ ἔφευγε βιαστικός.

‘Ο κ. Βούτρατιος ἐπῆγε κ' ἔφωναξε τὴν ὑπηρέτριάν του:

— Ζαμπέττα, τῆς εἶπε, ὁ φίλος μου ὁ Διωξοχαρᾶς μοῦ στέλνει, μέσα σ' αὐτὸ τὸ καλάθι, δύο φασιαγούς κύτταξης τους ἀν εἰνε ὥραιοι, καὶ δῶσε τους γὰ φάγε.

— Επλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, καὶ ὁ χωροδίκης ἐπῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο διὰ γ' ἀποτελειώσῃ τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς του.

— Οταν ἡ Ζαμπέττα ἡθύλησε νὰ σηκωσῇ τὸ καλάθι, μία φωνὴ ἔφωναξε:

— Στάσου! στάσου!

— Η ὑπηρέτρια ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ κύριος τῆς ἡλλαζεῖς γνώμην καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα.

— Λοιπόν; Τί κάθεσαι καὶ περιμένεις; τὴν ἡρώτησης μετ' ὀλίγον ὁ χωροδίκης.

— Περιμένω γ' ἀποφασίσετε... ἀφοῦ, τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπῆγαινα νὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγάς σας, μοῦ ἔφωνάξατε! «Στάσου!»

— Ἐγὼ δὲν εἴπα τίποτε! ἡ, ἐπὶ τέλους, ἄν ωμηλησα, θὰ τὸ ἔκαμα χωρίς γὰ προσέξω. Εμπρός, βγάλε τὰ πουλιά ἀπὸ τὴν φυλακή τους...

— Ο χωροδίκης ἤρχισε πάλιν τὸ διάβασμά του, καὶ ἡ Ζαμπέττα ἐπῆγε διὰ δευτέραν φορὰν νὰ πάσῃ τὸ καλάθι. Άλλα πρὶν προφάσση νὰ τὸ ἐγγίσῃ, γὰ φωνὴ ἔσανάρχισε:

— Μήν ἐγγίζει! Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!

— Γιὰ νὰ σᾶς πᾶ, κύριε! θέλετε νὰ γωρατέψετε; — εἶπεν ἡ γραταύπηρέτρια.

— Τί ἔγνοεις;

— Νά! μοῦ ἀπαγορεύετε τώρα νὰ πάσω αὐτὸ τὸ καλάθι, ἀφοῦ πρῶτα μὲ διετάξατε νὰ τὸ ἀνοίξω.

— Δὲν εἴπα ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα καταλαβαίνω όμως τί τρέχει! εἶνε σκοτεινὰ πιά, κ' ἔσυ φοβᾶσαι. Πήγαινε νὰ φέρης φῶς, καὶ θὰ τὸ ἀγοίξω ἐγὼ τὸ καλάθι.

— Αμα ἡ ὑπηρέτρια ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἔξηλθε, ἡ φωνὴ ἡκούσθη πάλιν:

— Χωροδίκη Βούτρατις, ποὺ εἴσαι; — Εχω μεγάλην διάθεσιν νὰ σὲ πνέω...

— Εσύ εἴσαι, Ζαμπέττα, ποὺ τὸ βρήκες διασκέδασιν γὰ μὲ κάμης νὰ τρομάξω; — ἡρώτησεν ὁ χωροδίκης, ἐνῷ ἔτρεμεν δλος.

— Δὲν εἴμαι ἡ Ζαμπέττα! εἴμαι ἀπεσταλμένος τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καὶ μπορῶ γὰ σὲ πάρω καὶ νὰ σὲ φέσω

τὴν σούβλα, ἔσενα ποὺ λέεις γὰ φήσης αὐτὰ τὰ ἔθια πουλιά!

— Άμα ἡκουσεν αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ χωροδίκης, κατατροματέμονος τώρα, ὥρμησεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ἔπιασε τὰ κάγελα τῆς σκάλας καὶ κατέβη κουτρουσαλάντας κάτω. Εἰς τὰ τελευταῖς σκαλοπάτια συνηγορήθη μὲ τὴν Ζαμπέτταν, καὶ τὴν παρέσυρε μαζί του μὲ φοβερὰ ἔφωνητά:

— "Ελα! φευγιό! φευγιό!... Τὸ σπίτι εἶνε γεμάτο ἀπὸ δαιμόνια, ποὺ φωνάζουν πῶς θὰ μὲ φήσουν στὴ σούβλα!

— Η Ζαμπέττα, δχι ὀλιγώτερον τρομαγμένη, ἔφησε τὸ καντηλέρι γὰ τῆς πέση ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ φῶς ἔσθισε, καὶ αὐτὴ πιασμένη ἀπὸ τὰς ποδιές τῶν ρούχων τοῦ κυρίου της, τὸν ἡκολούθησεν ἔξω.

— Διέτρεξαν ἔτσι ὅλο τὸ χωριό, μὲ φωνὲς καὶ ἀντάρεις:

— Βοήθεια! χαθήκαμε!...

— Ήμεῖς θὰ τοὺς ἀφήσωμεν γὰ τρέχουν καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βούτρατίου.

(“Επεταί συνέχεια) ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΟΜΨΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΖΩΝΙ

— Η λάμπα εἶνε μισοκατεβασμένη 'ετὴν μεγάλη χειρωνάστικη τραπεζαρία. Κ' ἐμπρὸς 'ετὸ τζάκι, δησού σπιθούλαξ ἡ φωτιὰ ἀπὸ τὰ στεγνά ἔυλα καὶ τὰ εὐώδη πευκόμηλα, λαγοκοιμοῦνται ἡ Κομψή καὶ ὁ Μπλάκη, ἐπάνω στὰ τετράγωνα γρωματιστὰ πλακάκια τοῦ πατώματος.

— Ο χωροδίκης ἤρχισε πάλιν τὸ διάβασμά του, καὶ ἡ Ζαμπέττα ἐπῆγε διὰ δευτέραν φορὰν νὰ πάσῃ τὸ καλάθι. Άλλα πρὶν προφάσση νὰ τὸ ἐγγίσῃ, γὰ φωνὴ ἔσανάρχισε:

— Μήν ἐγγίζει! Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!

— Γιὰ νὰ σᾶς πᾶ, κύριε! θέλετε νὰ γωρατέψετε; — εἶπεν ἡ γραταύπηρέτρια.

— Τί ἔγνοεις;

— Νά! μοῦ ἀπαγορεύετε τώρα νὰ πάσω αὐτὸ τὸ καλάθι, ἀφοῦ πρῶτα μὲ διετάξατε νὰ τὸ ἀνοίξω.

— Δὲν εἴπα ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα καταλαβαίνω όμως τί τρέχει! εἶνε σκοτεινὰ πιά, κ' ἔσυ φοβᾶσαι. Πήγαινε νὰ φέρης φῶς, καὶ θὰ τὸ ἀγοίξω ἐγὼ τὸ καλάθι.

— Αμα ἡ ὑπηρέτρια ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἔξηλθε, ἡ φωνὴ ἡκούσθη πάλιν:

— Χωροδίκη Βούτρατις, ποὺ εἴσαι; — Εχω μεγάλην διάθεσιν νὰ σὲ πνέω...

— Εσύ εἴσαι, Ζαμπέττα, ποὺ τὸ βρήκες διασκέδασιν γὰ μὲ κάμης νὰ τρομάξω; — ἡρώτησεν ὁ χωροδίκης, ἐνῷ ἔτρεμεν δλος.

— Δὲν εἴμαι ἡ Ζαμπέττα! εἴμαι ἀπεσταλμένος τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Καὶ μπορῶ γὰ σὲ πάρω καὶ νὰ σὲ φέσω

— Δὲν εἴσαι καὶ σὺ αὐτῆς τῆς ἰδέας, ἀγαπητέ μου;

— Ο κοντόχονδρος καὶ κατάμαυρος κ. Μπλάκη δὲν ἀπαντᾷ. Αὐτὸς δὲν ειριποπολεῖ αὐτὴν τὴν στιγμήν, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένον ἵστα παιγνιδίσματα τῆς φλόγας. Η ἄκρα τῆς μύτης του δύο πηγαίνει καὶ στεγνώνει μὲ τὸν ἀπαλόθερον ἀέρα ποὺ ἀναπνέει, καὶ αὐτὸ τὸν κάμηνει.

— "Ελα! φευγιό! φευγιό!...

— Πῶς εἴπατε, δεσποινίς;

— Η δεσποινὶς Κομψή εἶνε ἔξω φρεγῶν τώρα. Τὸ τριζώνι ἔξακολουθεῖ απάραχον: «Κρικρί... κρικρί...» Καὶ τὴν μόνιτονον ὑψιφωνία του, ποὺ, θαρρεῖς, βγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ φῶς ἔσθισε, καὶ αὐτὴ πιασμένη ἀπὸ τὰς ποδιές τῶν ρούχων τοῦ κυρίου της. Τὸ τζάκι της φαίνεται μεγαλύτερο·

— Η Ζαμπέττα, δχι ὀλιγώτερον τρομαγμένη, ἔφησε τὸ τζάκι της φαίνεται μεγαλύτερο· καὶ τὰ κούτσουρα ποὺ καῖνε καὶ τρίζουν, ποὺ μούτακά πιασμένη ἀπὸ τὴν φλόγα, κατὰ πανογικὰ διαλείμματα, συνοδεύεις ἡ βαθειάτη Κομψή. Τὸ τζάκι της μύτης του δύο πηγαίνει καὶ στεγνώνει μὲ τὸν ἀπαλόθερον ἀέρα ποὺ ἀναπνέει, καὶ αὐτὸ τὸν κάμηνει.

— "Ελα! φευγιό! φευγιό!...

— Πῶς εἴπατε, δεσποινίς;

— Η μύτης της φλόγας, καὶ τὰ μισοκλεισμένα μάτια των φανερώνουν πόσον μακάρια ἀπολαμβάνουν τὴν ωραίαν σου, μικρούλασσον, μὲ τὸ τζάκι του, εἶνε βαρύτερον ἵστου σημερινὸν μάλιστα, ἡ διαφορά εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα, διότι εἶνε διαφορά κατ' αὐτὴν τὴν φωνή του τριζώνιον ἔγινε τώρα πιο αυτηρή·

— Τί καλότυχος, ήγειρενία σου! Πεντάρα δὲν δίνεις, ποὺ αὐτὸ τὸ γελοῦδι τριζώνιον μόνον πέρασεν πολύτιμον, μὲ τὸν αὐτετό του τὸν μονόδολογο.

— "Ελα! φευγιό! φευγιό!...

— Μά, μᾶς ζαλίζει ἐμάς...

— Εμάς! Τὰ παραλές, κορίτσι μου. Μὲ τὴν ἀδειάν σου, δεσποινὶς μυγάγηχτη, νὰ σοῦ παρατηρήσω· δὲν σὲ διώρισα πληροεύσιον δικηγόρον μου, διὰ γὰρ τὴν φωνή της τοῦ πατώματος.

— Είναι μέσα στὴν ζεστὴ στάχτη, στὸν τρεμουλιαστοὺς τζάκους, τοὺς ὄποιους ἡ παγινδιάρα φλόγα τοῦ τζάκιου κάμηνει:

— Τί καλότυχος, ήγειρενία σου! Πεντάρα δὲν δίνεις, ποὺ αὐτὸ τὸ γελοῦδι τριζώνιον μόνον πέρασεν πολύτιμον, μὲ τὸν αὐτετό του τὸν μονόδολογο.

— Τί καλότυχος, ήγειρενία σου! Πεντάρα δὲν δίνεις, ποὺ αὐτὸ τὸ γελοῦδι τριζώνιον μόνον πέρασεν πολύτιμον, μὲ τὸν αὐτετό του τὸν μονόδολογο.

— Τί καλότυχος, ήγειρενία σου! Πεντάρα δὲν δίνεις, ποὺ αὐτὸ τὸ γελοῦδι τριζώνιον μόνον πέρασεν πολύτιμον, μὲ τὸν αὐτετό του τὸν μονόδολογο.

— Τί καλότυχος, ήγειρενία σου! Πεντάρα δὲν δίνεις, ποὺ αὐτὸ τὸ γελοῦδι τριζώνιον μόνον πέρασεν πολύτιμον, μὲ τὸν αὐτετό του τὸν μονόδολογο.

— Τί καλότυχος, ήγειρενία σου! Πεντάρα δὲν δίνεις, ποὺ αὐτὸ τὸ γελοῦδι τριζώνιον μόνον πέρασεν πολύτιμον, μὲ τὸν αὐτετό του τὸν μονόδολογο.

— Τί καλότυχος, ήγ

